

Ingen å finne støtte hos

Anna Mestre leder ADAIA, en forening i Catalonia i Spania som hjelper innvandrerkvinner til å tilpasse seg til sitt nye land.

25.05.2009

Foreningen for hjelp til innvandrerkvinner, ADAIA, startet i 2001. Den ble startet på initiativ fra tre kvinner som var meget klar over den vanskelige situasjonen innvandrerkvinner sto overfor når de prøvde å begynne et nytt liv i Lleida, en by nær Barcelona. Når de

så de enorme utfordringene disse kvinnene møtte når de prøvde å tilpasse seg til en ny kultur og nye skikker, besluttet de å prøve å hjelpe dem i deres menneskelige og kulturelle utvikling.

Anna Mestre, en av grunnleggerne, forklarer: ”Alt dette begynte på vårt eget initiativ da vi innså realiteten i den store mengden innvandrerkvinner som kommer til landet vårt på jakt etter arbeid. Mange ender opp med å ta seg av våre hjem, våre barn og våre foreldre. De gjør alt dette uten å være forberedt til dette arbeidet og uten juridiske sikkerhetsnett.”

”Først kontaktet vi en prest som hadde ansvar for det pastorale arbeidet for innvandrere i Lleida, kirken Vår Frue av Løskjøpelsen og noen offentlige institusjoner. Vi begynte arbeidet på et sted som de lokale myndighetene lånte oss.

Samarbeidet mellom offentlige og religiøse institusjoner gjør det mulig å følge opp hver enkelt person og å få klarhet i hver enkelts behov. Det en etat ikke makter, har en annen mulighet til å gjøre. Når det er behov for det, arbeider vi sammen med sosialarbeidere for å finne løsninger. ADAIA eier ingenting, men når ADAIA ber om noe svarer folk alltid ja.”

Fra begynnelsen av var hovedhensikten til ADAIA profesjonell opplæring tilpasset kvinnenenes spesielle behov. Det første kurset ble gitt i en lokal offentlig bygning, og 20-25 kvinner deltok i klassene to dager i uken. Klassene ble større, og i dag går omtrent 60-100 kvinner på kursene. Anna forklarer: ”Folk vet hvordan vi driver og de som deltar forteller sine venner om kursene.” Med større klasser måtte de se seg om etter et større lokale, og en medarbeider i

Opus Dei lot dem få bruke en del kontorlokaler til dette formålet.

ADAIA hjelper også noen av disse kvinnene til å lære å lese. ”Det var en ung arabisk kvinne med sterke religiøse overbevisninger som vi hjalp da hun kom til Lleida. Nå kaller hun meg sin søster. Hun er så takknemlig for det vi gjorde for henne at hun nå holder kurs for ADAIA der hun lærer andre arabiske kvinner å lese. Dette kunne vi ikke ha gjort på egen hånd.”

”En annen hyggelig historie gjelder en ung kvinne som vi fant arbeid for hos private. En dag kom hun og ba oss om hjelp. Hun skulle lage mat, men visste ikke navnet på ingrediensene på katalansk. Sammen laget vi en liste over ingrediensene og dro til supermarkedet for å kjøpe dem. Jeg pekte ut for henne hva alle matvarene het, og hun skrev ned det katalanske navnet for senere bruk.”

For virkelig å kunne hjelpe folk, trenger man å kjenne deres livssituasjon, og dette kan bare gjøres ved å besøke familiene i deres hjem. De som arbeider som frivillige for ADAIA har blitt kjent med mange familier. De har sett at familier trenger møbler, og noen ganger mat og klær. Anna sier: ”En dag kom en familie til oss som hadde fått en skriftlig bekreftelse på at de skulle få mat, men bekreftelsen gjaldt en uke senere. Vi dro til supermarkedet med den unge kvinnen og skaffet noe basismat for den inneværende uken.”

Kvinnene som blir hjulpet av ADIA kommer fra en mangfoldig bakgrunn når det gjelder kulturer og religioner. Samtidig som de respekterer hver enkelts religiøse tro, ”tilbyr vi til dem som ønsker det, samtaler og katekeseklasser, og noen av barna til mødrene som kommer til ADAIA har blitt døpt.”

Anna forteller mange historier: ”Den følgende er en trist, men vakker historie. En ung latinamerikansk kvinne kom til Lleida med to barn, et på to og et på ni år. Hun hadde etterlatt to andre barn i hjemlandet. Alex, niåringen, fikk diagnosen leukemi, og måtte ha en benmargstransplantasjon. I mellomtiden kom de to andre barna hit. Med Alex på sykehuset kunne ikke moren ta seg av de andre barna. Vi så etter en familie som kunne ta seg av den to år gamle datteren og vi fant en i Barcelona. Kort etter døde Alex. Men før han døde ble han, med morens tillatelse, døpt og fikk motta den første hellige kommunion.”
